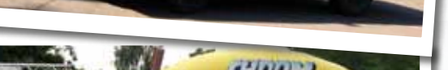

AMERIKA!

Lucky Cruisers Weekend, 10. až 12. června 2011, autokemp Konopáč u Heřmanova Městce (CZ)

Tak, konečně zase na Konopáči. Mám za sebou celých 53 týdnů těšení! Během následujícího víkendu se malebný kemp na úpatí Železných hor promění v takovou malou Ameriku. A já si to chci užít. Je to něco jako když si večer rozděláte pivo a v televizi běží film „Detektiv Colombo" nebo „Inspektor Kojak".

V pátek odpoledne jsem se „doplazil" hladový, žíznivý a zbitý z pracovního procesu do areálu konopáčského kempu. Recepcí jsem proklouzl poměrně hladce, neboť zájemců o flek na stanování zatím moc nebylo. No, možná spíš už někde seděli pod stromem a na nocleh zatím nepomysleli a nebo už měli věci dávno vybalené v chatce, kdoví. S páskou na ruce a lístkem v kapse už jsem nemohl jinam, než k nejbližšímu stánku. Půllitr zhasil požár v mém hrdle a já byl schopen se rozhlédnout po něčem na zub. Výběr byl na mě v tu chvíli příliš velký, proto jsem se vydal pudově za nosem a vdechnul první klobásku. Mňam! S dalším kelímkem jsem se vydal najít místečko k ukotvení stanu. Už je aspoň síla k zatlučení kolíků! No, ani to netrvalo dlouho a nocleh zajištěn, spacák rozbalen! Hurá do davu! Fíha! V areálu to za tu chvíli docela slušně zhoustlo! Holky ... tedy pinupky na bráně mají chvílema plné ruce práce a v těch podpadkách jim teda nezávidím.

Po loňské zkušenosti jsem hodlal zaujmout nějakou strategickou pozici. V praxi to znamená najít místo, kde je přehled o přijíždějících kárách, odkud slyšíte co se děje na podiu a prostřednictvím obrazovky to můžete i vidět, a zároveň je poblíž přísun nějaké té bašty a tekutin. Luxus! Našel jsem a ještě ve stínu pod stromem! Jak v obýváku! Odsud už mě nikdo nedostane!... Omyl. Ve chvíli, kdy patrně doma na obrazovce vyjel ve svém fáru Večerníček, na pódiu to rozbalili The Firebals. Vzdal jsem se své pozice s tím, že tohle chci vidět na vlastní oči. Na place před pódiem se už rozjela slušná zábava! V bocích se houpal i pes s americkou vlajkou kolem krku. Moderátorská dvojka, Ruda z Ostravy a Ostravák Ivo, hodila

pár nových hlášek do davu, než nastoupila další kapela Greenmonster.

V šeru to vypadalo, že nás čeká ještě vystoupení folklórní skupiny, protože se plac hemžil lidmi, kteří jakoby drželi nějakou masivní flétnu či co. Čučel jsem na ně možná dost nevhodně, ale zjistil jsem, že se folklór zcela jistě nekoná, protože to, co lidi drží v ruce, je evidentně k jídlu.

Big hod dog! No to snad ne... 40 centimetrů? Tak do toho jdu! Žaludek už jel do stejných decibelů, jako kapela, tak aby se nepřekřikovali. Než jsem dovečeřel, začalo autokino. Zaplul jsem pod strom, ale netrvalo dlouho a já začal klimbat fakt jak v obýváku. Zašpendlil jsem se do stanu a usnul.

Někde vás ráno vzbudí kokrhající kohouti, na Konopáči bublající V8. Jen co jsem se vyklubal z toho svého kokonu (nějaká ta tyčka u stanu povolila či co), padla mi čelist na prsa. Stáli kousek vedle mýho stanu! Nádhernej Oldsmobil... a hned vedle Cadillak s křídlama!

S kartáčkem na zuby v ruce jsem jako ve snu obešel půlku kempu, nějak přehlídnul umývárky a zatímco kluci ostravský už dávno srandovali, já plandal mezi autama a žasnul. Po představování amerik na place (ukaž nám svůj peká) se z kempu stalo vosí hnízdo. Auta se začala rojit a hrnout k bráně.

Vyjížďka! Poprvé v životě, přísahám poprvé, jsem si vyčistil zuby jedenáctkou Rychtářem. Jinak to nešlo. Skoro na konci toho roje se mi nějak podařilo vloudit do Chevroletu Monte Carlo. Páni! U brány se řidič zeptal: „Jak můžou bejt první daleko?" Odpověď zněla: „První auto je skoro v Markovicích a Ty ještě nejsi zdaleka poslední." Tomu říkám konvoj. Po cestě byl úžasnej výhled. Kolona aut před námi i za námi, jak se cesty pěkně vlnily, nádhera... Foták nestíhal. Náměstí v Chrudimi bylo zaplněné, takže jsme parkovali v postranní ulici. Škoda, že Ti co se přijeli na náměstí podívat jiným než americkým autem tam parkovali dříve. Aspoň jsme se prošli. Stejně sem měl pocit, že vidím auta, co jsem v kempu neviděl. Ruda už řádil na náměstí. Teda ten chlapík se umí odvázat. Stejně se vyblbnul i při vyhlašování výsledků po návratu do kempu. Tombola proběhla ve zrychlené verzi, protože cen byla hromada a všichni jsme se už těšili na Lemon Nashville a The Prison Band. Osobně jsem byl rád, že jsem si část „Lemonů" dal k poslechu k večeři, protože maďarští Prisoni... z těch jsem nemohl spustit oči. Popravdě jsem o nich neměl do té doby ani ponětí, ale tohle byla ukázka toho, co říkal děda: „Dělej to, co Tě baví. Jinak se na to pak nedá koukat." A tohle bylo pokoukání! K autokinu jsem pak už ani nešel. Coural jsem po kempu, nasával atmosféru a občas zamával cruisujícímu autu s rozjařenými pasažéry. To byl úchvatný závěr dne!

Vidět tohle všechno na vlastní oči a zažít to... příští rok jedu znovu! Vy můžete taky, ale to místo pod stromem je moje!

Text: Dennis
Foto: Radek „Caddy" Beneš, David Lukl